

Εμείς της αποχής: το μεγαλύτερο κόμμα της αριστεράς και ο Κωστής ο Παλαμάς

Λοιπόν, δεν ψήφισα. Δεν ψήφισα γιατί ήθελα να δω έναν φίλο που δεν γινόταν να τον δω άλλη μέρα. Και ήταν πολύ σημαντικό να τον δω. Γιατί έχει ένα θέμα υγείας. Μετά περπάτησα στον ήλιο. Και μετά έχασα ένα τρένο. Όμως.

Όμως αυτό είχε να μου συμβεί είκοσι χρόνια τουλάχιστον νομίζω, να χάσω εκλογές. Πρέπει να ήμουν αναρχικός τότε, έτσι κι αλλιώς.

Μετά είδα τα αποτελέσματα. Το βράδυ τα είδα, αργά. Δεν είχα καμιά αγωνία. Και φαίνεται το ίδιο να έπαθαν και άλλοι, ψηφοφόροι της ευρύτερης αριστεράς οι περισσότεροι. Δηλαδή, δεν αποτελώ στατιστικό σφάλμα.

Αν βάλουμε κάτω τους απόλυτους αριθμούς, από τους περίπου 800.000 ψηφοφόρους που έχασε ο Σύριζα από το '19, οι 550.00 περίπου αγνοούνται τελείως, με την έννοια ότι δεν φαίνεται να πήγαν σε κάποιο άλλο κόμμα, έστω δημοκρατικό με την πιο πλατιά έννοια. Ακόμη κι αν βάλουμε σε αυτά τα νούμερα ακόμη και την ΠΛΕΥΣΗ, ακόμη και τον Λοβέρδο, που πιο εύκολα θα τους έβαζα στην άκρα δεξιά, εξακολουθούν να λείπουν 550.000 ψηφοφόροι της κεντροαριστεράς. Αν δεν τους βάλουμε, τους ψηφοφόρους της Πλεύσης και του Λοβέρδου, ψάχνουμε κι άλλους 100.000. Σιωπηρά, έκατσαν σπίτι τους αυτοί οι άνθρωποι. Ένας από αυτούς κι εγώ.

70.000 από τους 800.000 ψήφισαν ας πούμε ΠΑΣΟΚ, με την έννοια ότι τόσους περισσότερους πήρε. Οι υπόλοιποι δεν άντεξαν να ψηφίσουν ΠΑΣΟΚ.

60.000 ψήφισαν ΚΚΕ. Οι υπόλοιποι δεν άντεξαν να ψηφίσουν και ΚΚΕ.

Το ΜέΡΑ25 πήρε 70.000 λιγότερους. Όχι περισσότερους, λιγότερους. Έχασε 70.000. Τους ψάχνουμε κι αυτούς.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχασε 16.000. Αναζητούνται.

Αυτό το μισό εκατομμύριο αριστερών ψηφοφόρων συνεπώς, δεν θέλει να ψηφίσει ΠΑΣΟΚ, για τους λόγους που δεν θέλει κάποιος να ψηφίσει ΠΑΣΟΚ, δηλαδή επειδή είναι πολύ δεξιό το ρημάδι. Δεν θέλει να ψηφίσει και τον ΣΥΡΙΖΑ του Κασσελάκη, για τον ίδιο λόγο περίπου μάλλον. Ούτε και ΝΕ.ΑΡ, που υπερασπίζεται τα μνημόνια τρεις φορές την ημέρα. ΚΚΕ, ΜέΡΑ25 και ΑΝΤΑΡΣΥΑ όμως, μάλλον δεν θέλει να ψηφίσει επειδή είναι «υπερβολικά αριστερά». Αν ήταν ότι κάποιος έχει ξενερώσει με τα ταυτοτικά μόνο, τα κόμματα αυτά προσφέρουν ποικιλία θέσεων. Συνεπώς, όποιος δεν τα ψηφίζει, δεν τα ψηφίζει γιατί του φαίνονται όχι απλώς μη ρεαλιστικές αλλά και μη επιθυμητές οι θέσεις τους. Και λέω μη επιθυμητές, μη ευκαταίες, διότι διαφορετικά μια ψήφο διαμαρτυρίας θα τη ρίχναμε. Όμως, δεν θέλουμε αίμα ρε παιδί μου. Δεν διψάμε για αίμα. Ούτε των άλλων ούτε το δικό μας.

Να λοιπόν γιατί δεν ψηφίσαμε και πού τοποθετούμαστε. Νομίζω κάπου εκεί είμαστε. Εμείς, το μεγαλύτερο κόμμα της αριστεράς: στο τεράστιο κενό ανάμεσα στο προοδευτικό -ας πούμε, λέμε τώρα- κέντρο ΠΑΣΟΚ/ΣΥΡΙΖΑ και την επαναστατική -έστω με μεταβατικό πρόγραμμα ή και από λάθος υπολογισμό- αριστερά των υπολοίπων.

Αλλά τι θέλουμε για να ψηφίσουμε;

Θέλουμε ένα κόμμα που να παλεύει για δημοκρατία, κοινωνική δικαιοσύνη, ειρήνη και τους φασίστες στην τρύπα τους. Και να πείθει γι' αυτό. Να μην τα τοποθετεί στο κομμουνιστικό μέλλον ή για μετά τη ρήξη με την ΕΕ και την έξοδο από το ευρώ. Να παλέψει γι' αυτά εδώ και τώρα. Με τα υλικά αυτής της κοινωνίας, αυτής της εποχής. Να μιλάει σε εμάς. Να αναφέρεται σε εμάς. Να λογοδοτεί σε εμάς. Χωρίς πολλούς μικροεγωισμούς και αρχηγηγίλια, με χώρο για κριτική και περισσότερες ουσιαστικές διαφωνίες.

Είναι αλήθεια νομίζω ότι αν είχε κάνει λίγο πιο πίσω ο Βαρουφάκης και είχε καταφέρει να συνεργαστεί με τις δυνάμεις της αριστεράς που έπρεπε -βεβαίως δεν είναι απολύτως σαφές πόσο κι

εκείνες αντιλαμβάνονταν ότι έπρεπε-, αρκετοί θα το είχαμε ψηφίσει αυτό. Όχι γιατί είναι αυτό που θέλουμε. Δεν θέλει άλλο αριστερισμό αυτό το μισό εκατομμύριο, αλλιώς θα ψήφιζε ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αλλά γιατί ενστικτώδικα θα νιώθαμε ότι μετατοπίζει την πολιτική σκακιέρα προς την κατεύθυνση που θα θέλαμε. Θα τραβούσε το κέντρο προς τα αριστερά, ως ένας κρίκος αναγκαίος.

Αλλά ποιος θα το φτιάξει αυτό το κόμμα; Αυτό που θέλουμε ή αυτό που θα βόλευε κάπως έστω.

Θα πω και πάλι κάτι πρωτότυπο, διότι ειλικρινές: Δεν θα το φτιάξουμε εμείς. Εμείς δουλεύουμε. Εμείς έχουμε στερηθεί πολύ. Εμείς έχουμε παλέψει πολύ. Και κάποιος πρέπει να μας εκπροσωπήσει. Επιτέλους. Μεγαλώσαμε κιόλας αρκετοί, έχουμε και υπαρξιακά, θέλουμε να ζήσουμε και λίγο. Ή μπορεί να είμαστε μια νεολαία που πέρασε τα παιδικά της χρόνια μέσα στην κρίση και φοβάται, φοβάται και κάνει δυο και τρεις δουλειές και σπουδάζει ταυτόχρονα στην ηλικία που οι προηγούμενοι άραζαν στο κατάστρωμα. Δεν τα λέω έτσι αυτά. Τα λέω ανθρώπινα αλλά είναι στατιστικά. Γιατί εργαζόμενοι και νεολαία είναι αυτοί που λείπουν όλο και περισσότερο από την κάλπη τα τελευταία χρόνια. Μπορεί βεβαίως να κάνουμε και κάτι. Να βάλουμε ένα λιθαράκι που λέγαμε παλιά. Να κάνουμε μια μικρή δουλειά βάσης. Να πούμε μια γνώμη. Να απεργήσουμε λίγο. Να πάμε σε καμιά πορεία. Θα τα κάνουμε αυτά τα μικρά. Τα κάνει πάντα ο εργαζόμενος λαός, αν δει ελπίδα και παθιαστεί λίγο: τσακώνεται στο καφενείο και στο οικογενειακό τραπέζι, διακινδυνεύει να μπει λίγο στο μάτι του αφεντικού και της υπηρεσίας. Αλλά δεν θα το φτιάξουμε εμείς το κόμμα, με ατελείωτες διαδικασίες και ώρες στα καινούρια γραφεία. Όχι. Δώσαμε ήδη. Δεν έχουμε μεγάλο περίσσευμα.

Συνεπώς, το συμπέρασμα των εκλογών: Δεν μας εκπροσωπείτε. Θέλετε να κυβερνήσετε; Θέλετε έστω να έχετε αρκετή δυναμική για να έχετε τις θεσούλες σας στην Βουλή και στο Ευρωκοινοβούλιο, στους μηχανισμούς που τρέφονται από αυτά; Ε, εκπροσωπήστε μας. Δεν θέλετε; Ε, στ' αρχίδια μας κι εμάς/Κωστής Παλαμάς.